

PARLEM DE CUINA

Cuina i cinema

Aprofitant un mail que he rebut aquesta mateixa setmana, afegeixo un capítol més a aquesta unió entre aquests dos arts.

“Hola! Hem sembla molt bé aquesta pàgina, i de fet he aconseguit veure moltes pel·lícules de cuina gràcies a consultar-la. És per això que crec que una pel·lícula que també podríeu posar es: *La cambrera* (2008) dirigida per Adrienne Shelly”.

Salutacions, Trini Roigé.

Doncs mentre inicio la recerca d'aquesta pel·lícula que no coneixia i de la que en properes setmanes us contaré com és, repassarem una forma diferent de mesclar el 7é art i la gastronomia, els actors amb restaurant.

Per ventura un dels actors més reconeguts en el món de la restauració sigui Robert de Niro (*Taxi Driver*, 1976) (*La Missió*, 1986).

Va començar a Nova York amb “Tribeca”, després obrí a Califòrnia “Ago”, juntament amb el també actor Christopher Walken (*Hairspray*, 2007) i el director Ridley Scott (*Blade Runner*, 1982, *Robin Hood*, 2010). També a Califòrnia va obrir el restaurant “Rubicom” conjuntament amb Robin Williams (*Old Dogs*, 2009) i el director de la saga *El Padrino* Francis Ford Coppola.

Però sens dubte, l'èxit més contundent de Robert de Niro és el NOBU, inaugurat l'any 1994 a Nova York, i que ara té “sucursals” arreu del món: Londres, Tokio, Mèxic, Las Vegas, Malibú, Miami, Milán, Dallas, Bahamas, San Diego, Hong Kong, Los Àngeles, Dubai i fins i tot a Ciutat del Cabo. Més informació a

<http://www.noburestaurants.com>.

Una altre cadena de restaurants famosa és “Planet Hollywood” fundada per Sylvester Stallone (*John Rambo* 2008, *Rocky Balboa*, 2007), Bruce Willis (*Els substituïts*, 2009) i el governador de Califòrnia i ex actor, Arnold Schwarzenegger (*Terminator 2*, 1992, *La volta al Món*

en 80 dies, 2004). <http://www.planethollywood.com>. Un altre actor empresari de la restauració és Robert Redford (*El hombre que susurraba a los caballos*, 1998) que posseeix l'exclusiu “The Tree Room”, un local de cuina francesa ubicat a Utah, als Estats Units. Web: <http://www.go-utah.com/The-Tree-Room>.

També tenen restaurants o en són socis d'algun: Eva Longoria (*The Sentinel*, 2006) que inaugura l'any 2008 el restaurant “Beso” a Los Àngeles; Dani de Vito (*Big Fish*, 2003) amb el “De Vito South Beach” a Miami; Jenifer López (*Made in Manhattan*, 2002) té a Califòrnia el “Madre's”, un restaurant de cuina cubana.

Webs:

<http://besohollywood.com/>

<http://www.devitosouthbeach.com/>

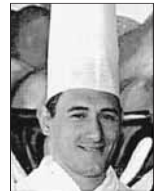
També podem trobar a una altra cantant/actriu al Bongo's Cuban Café: Gloria Estefan (*Música del cor*, 1999), del qual n'ha inaugurat “filials” a Miami, South Beach i dins el mateix Disney World (Orlando). web: <http://www.bongoscubancafe.com/www/>

Aquí també trobam exemples de la unió entre el cine i la cuina, sols que al revés, ja que Juan Mari Arzak (*Secrets de cuina*, 2008, *El pollastre, el peix i el cranc reial*, 2008) i Ferran Adrià (*Ratatouille*, 2008), també s'han posat davant la càmera. Però per ventura el cuiner que més ha sortit a la gran pantalla ha estat Karlos Arguiñano que ha participat a *Airbag* (1997), *Año Mariano* (2000) i *El Rei de la Granja* (2002).

Com a curiositat, abans d'acomiar-me, destacar que la pel·lícula *Ratatouille* ha comptat amb la col·laboració de varis cuiners depenent de l'idioma de doblatge. Si aquí fou Ferran Adrià qui hi col·laborà, a la versió anglesa és el cuiner mediàtic Jamie Oliver; a Itàlia Gualtiero Marchesi, i a la versió francesa presten la seva veu els cuiners Guy Savoy i Cyril Lignac.

Bona setmana i ens veiem aquí mateix dintre de set dies. Podeu enviar les vostres propostes gastronòmiques a parlemdecuina@hotmail.com.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Primavera, paraules, poetes i creatius

Quan aparegui publicat aquest article, ja haurem encetat la primavera que, després d'aquest hivern dur i fred, és més que d'agrair. Dies més llargs i lluminosos. La força immutable de les estacions es farà manifesta i brostarà la vida de bell nou. Sempre, la VIDA, i en majúscules, triomfa.

Hem passat una etapa d'introspecció que es desenvolupa durant l'hivern, on fins i tot els arbres dormen, per ara retornar-nos a mostrar la seva potència amagada i obsequiar-nos amb les flors formoses que després, quan sigui l'hora, ens donaran el seu fruit. A l'ésser humà li passa exactament el mateix, perquè nosaltres, no estem dins la natura, sinó que som natura. Una realitat que sovint se'ns oblidada.

Fins i tot els granots ja prenen el sol a la vorera de les basses. No parl de segons quins polítics que fan els jubileu no per les basses sinó pels jutjats (val riure).

Des de la sala de casa puc contemplar, com cada primavera, els gorrionets que amb una activitat, hom diria que frenètica, desplomen el plomall de les canyes, que el meu veïnat té arran de la paret mitjancera, fins a treure-li el bri o la llenca i portar-la cap allà on estan construint el niu.

Tal volta les persones que escrivim, sobretot els poetes, (jo em consider un d'ells, ja que ha estat el gènere que més he conreat durant la meua tasca literària), som observadors de mena, i per això sempre des de la humilitat i no la supèrbia d'egos desmesurats que n'hi ha massa i en sobren, captem unes realitats que a molts altres se'ls hi escapen.

Navegam enmig de l'esperança i la desesperació, a vegades, no tenim termes mitjos podent passar, quasi sense adonar-nos, de l'eufòria més elevada a la tristesa més profunda. I compartim aquestes experiències que ens breguen, mitjançant la paraula. Des d'aquestes pàgines, aprofitaré per a felicitar un bon poeta, Pere Colom, pel seu nou llibre publicat “Entre veus i silencis”, que esper tenir l'ocasió d'assaborir aviat.

Gaudir de les petites coses, intentar trobat l'entrellat de la vida (una tasca que sol durar una vida sencera), contemplar els regals que se'ns dona, bussejar al fons de la nostra ànima i fins i tot baixar als

nostres propis inferns, per llavors emprant les paraules com a maons, construir, intentant que no hi hagi res sobrer, un missatge condensat en forma de versos que englobi les experiències viscudes.

Tal volta podria ésser una possible definició de la tasca del poeta; i fent-ho extensiu a la de qualsevol creatiu.

El poeta, com el creatiu, sempre escriu o fa l'obra per a si mateix i malgrat que les situacions i vivències de l'ésser humà, solen ésser arquetípiques, cada un les experimenta d'una manera ben distinta i

aquesta, crec i sent, que és la verdadera riquesa de la humanitat. Després la compartim, entregam lliurement la materialització, uns a través de la paraula, altres de la música, la pintura, l'escultura, la música i moltes d'altres maneres d'expressió, en les que algú o alguns, o se sentiran identificats, o percebran un missatge que els ajudarà a continuar evolucionant o passaran de llis sense adonar-se'n de res, qui ho sap? Difícilment ho sabrem, ja que la nostra creació estarà al carrer a l'abast de qualsevol persona que intenti aprofundir en ella, o que les circumstàncies, a vegades insòlites, els hi faci trobar-la.

Vaig escriure, que un cop que les nostres paraules i/o altres creacions estan publicades o exposades, en part deixen de pertànyer-nos, per emprendre el seu propi camí. Nosaltres les fem per a que donin un sentit profund a la nostra vida, les necessitem, tal volta i el més segur que sigui així, sense aquesta oportunitat i capacitat, a la nostra vida li faltaria una part molt important.

Al mateix temps, la paraula, porta una llavor amagada, cada un la viurà i la farà créixer des del significat que té per a ella, que li han marcat les seves pròpies experiències i moltes vegades es crea un lligam màgic amb elles que provoca una creació nova sense que nosaltres la coneguem. Altres vegades tenim la sort, com em va passar a mi amb un poema del que nasqué una escultura, o d'un poema que va provocar la inspiració d'un altre, per part de la persona que el llegí, o d'unes escultures del meu amic Lluís López, que vaig veure i d'elles naixeren uns poemes que vaig escriure. També afegir que en un món, a vegades tan cruel i insensible que ens ha tocat de viure, la nostra sensibilitat se sol veure mal parada, i així i tot, solem creure amb la utopia de que la creació d'un món més just és possible i malgrat tot intentam posar el nostre petit gra de sorra.

I per acabar, també dir que qui llegeix necessita del lector, malgrat que inconscientment no ho cregui. Per aquest motiu, mai em cansaré de donar les gràcies als que dediquen, o dediquen un espai del vostre temps, de la vostra vida, a llegir les meves dèries.

Josep Bonín

